

1 / 5

trái đất thì u cả phê/ thành phố Paris sẽ biến thành thành phố chết/ dòng sông Seine ngừng chảy/ và chiến tranh/ sẽ làm nung nấu c M... Đúng là không có việc gì làm thì ng ta làm thôi cho hết thời gian. Thế chết ăn nh u gì với thế sẽ càng siêu. Làm thế không ai hiểu là thế ng thế a! Ghê thế t.

Ng i nhìn lá m i, gió m i v , lá m i xanh. Tội ng gi n lá nh sóng xô theo gió, m n man, m n màng. Không khô kh c x c xào nh lá mùa thu, gió mùa thu v a bu n v a m đ m v i màu lá, màu tr i. Còn gì n a mà không chiêm n c nóng vô phin cả phê. S th y cả phê không ch y tong tong, h i h vì cả phê trong phin đã n đ r i. Nh ng gi t cả phê sánh gi t s r i nh h u xu ng l p đ đ ng tr ng, m ng d i đáy ly tình khi t di u k . Nh ng t khi có xâm lăng, t ng gi t, t ng gi t đen th m d n, loang d u t i h t th ngây c a l p đ đ ng trình b ch. Ng i nhìn cả phê r i đã đ s ng, thú tính h ng ph n b i ph n. Đen xâm th c tr ng t i toàn ph n y Trung c ng v i Vi t Nam. Tía má i! Không ng có ngày mình cũng đ an nguy t qu c trong lòng nh m t nhà yêu n c vô danh.

Th l ng t t ng đi hoang cho đã, nhìn i phin cả phê đã nh gi t cu i cùng t bao gi . Hello ng i thôn tính, k t c c a xâm chi m là c n ki t. Ng i đ ng hoá đ c đ ng tr ng thành đen thì cả phê ng i cũng đâu còn nguyên chết đ ng, v ng t c a đ ng đã tan loãng vào ng i. Không bao lâu n a, Trung c ng tràn xu ng Vi t Nam nh cả phê xâm th c l p đ đ ng. Tùy n ng đ ng t, ng i ta g i là ly n c đ ng có mùi cả phê hay ly cả phê có đ ng! Đ ng nào, hai bên cũng không còn thu n ch ng. Ngày x a, vó ng a Thành Cát đánh qua châu Âu. Đ l i dân t c Bungari là dân t c da vàng duy nh t châu Âu. (Không nh đ c ầu, ai qu n, ki m ch ng giùm. Đa t)

Ít nh u, chiến tranh đã k t thúc 35 năm. Hai cu c chiến tây b c v i Trung c ng; tây nam v i Campuchia năm 1979 không đáng k . 35 năm thôi th y ho châu đêm đêm th p sáng m t vùng tr i. Sáng ra thôi th y m t ng i h t h i ch y tang. Nh ng cu c chiến s p t i không tránh kh i. Máu l i ch y thành dòng ra bi n l n. Có hay không? Có chiến tranh thì chết có, nh ng đ máu thì không tin. Ch ai thích đ máu, nh ng ch ng đ ng đ ng, thà đ máu gi n c, t ng chết theo thành khi không gi đ c còn h n. Nh ng “H đ u hàng” đang n m quy n bính trong tay, trong n c. M t chuy n bay tr n chui tr n nh i ra ngo i qu c, h b l i toàn dân nô kh cho Tàu, là di u hi n hi n.

Nghĩ t i thôi đã bu n. Nãy gi gõ liên miên mà có bi t là mình gõ gì đâu! Thì ra là: N i bu n tháng t . Ly cả phê c u k đã l nh. Cái háo h c ch h p cả phê đ u tiên th i tu i tr đã m t t bao gi . S h ng th t i h i không c n thi t b ng nghĩ cách đóng góp, làm cho con nít thành con nít s ng lâu năm. “Nhi t tình c ng v i s ngu d t, t o thành m t s c phá ho i kh ng khi p”, là ta.

Nếu bạn tháng tư đem đàn nhũ muôi muôi. Muôi đem muôi hời nào, ăn thúi búi phận trượng vai, tôi nay còn mìn. Ngồi uổng ly cà chớn, đợc mợ email cà khịa. Bỗng tôi sấm mọt mũi, rồi rã tay chân với hời ký của ông Nghĩa. Do báo Trữ Florida gọi vào. Đợc mà tức tácgi, ngời chỉ tiếc vì tôi cái hời với chớ lót. Nghĩ cho cùng, mọt cái tên đợi có nghĩa gì. Ngời sượng đúng tên nhũ ông Nghĩa thì mọt chớ “Nghĩa” đã có nghĩa.

Đợc đi đợc lười nhũ không tin mình hân hân đợc đợc hời ký với vợ tôi ng chớ t theo thành đã lười danh thiên cớ. Đa tạ ông Nghĩa trớ c khi xin trích đợc n. Cớ u xin n trên cho ông đợc bình an tôi lúc lâm chung vì nhũ ng đau khổ trớ n gian ông đã gánh chớ u hân đợi. Đa tạ.

Trích đợc n Hời Ký:

“Lúc đó khoả ng 8h30 tôi ngày 30-4-75. Bỗng quân phục nghiêm chớ nh vợ n còn trên ngời Chu n Tôi ng và tôi. Bên trong phòng ng Chu n Tôi ng, ngay sát đợc u cớ u thang trên lầu, sau n hôn vĩnh biết cớ a phu nhân với a kớ p đợc t trên má chớ ng, ông Tôi ng đã với vả đợc y bà ra phía ngoài và đóng nhanh cánh cớ a. Lúc quay ngời lười, thớ y tôi còn đợc ng lười trong phòng, giớ ng ông thớ ng thớ t:

- Nghĩa! Mợ đi ra...

Vớ a nói ông vớ a nớ m lười tay tôi lười vớ phía cớ a. Tôi bớ u bớ o:

- Tôi lười cùng Thi u Tôi ng!?

Sợ đợc t khoát cớ a nghiêm lười nh hớ ng ngày trong giây phút xúc đợc ng mãnh lười t làm giớ ng Chu n Tôi ng lười c đi. Cái nứ đợc y tôi ra ngoài, sớ cớ xát ngớ n ngớ i đợc y bi thớ ng y khi n tôi có cớ m giác mình nhũ là thớ i sớ t đang bớ rút ra khớ i cớ c nam châm. Ôi! Cái chớ t hoàn toàn đợc c sớ p đợc t trớ c, lười n đợc u tiên trong đợi tôi mớ i chớ ng kiớ n. Tôi chớ t oà khóc!

Đợc ng bên ngoài, tôi và phu nhân tại còn vớ ng nghe tiớ ng rít cài then khô khớ c tớ bên trong.

- Ki m m t con dao... c y c a mau...

Ông Nghĩa, chính là sĩ quan tùy viên của Chuẩn Tổng trưởng Lê Văn Hồng, Tổng trưởng phó Vùng IV chính thu hút, phó trưởng của Tổng trưởng Vùng IV Nguyễn Khoa Nam. Hai vị trưởng tập sát ngày 30 tháng 4 năm 1975. Tôi đã có mặt tại ký này, kính phục phu nhân trưởng Hồng còn mặt kính phục vị trưởng chính theo thành. Chuyến quá trưởng nhiên. Trưởng du trúc thẳng sao gọi là trưởng đốc. Và đau lòng vô mặt vị đốc của ông Nghĩa vị thi thi Thiệu trưởng Nguyễn Khoa Nam nằm trong Quân y viện Cần Thơ.

30 Tháng 11 : Phút Cuối Của Vết Thương

Tên: Phan

Thị trấn: Hai, 19 Tháng 4 Năm 2010 16:58

35 năm thời gian trôi qua đã đưa tôi trở lại nơi mà tôi đã rời đi. 35 năm sau, tôi khóc thời gian, lòng tôi vẫn vậy.